

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

'Museumbezoekers besteden gemiddeld negen seconden aan een tentoongesteld werk.'
(*de Groene Amsterdammer* 43/2012)

Laat alle zekerheden varen als je hier binnenkomt

Raak niets aan
je vingers benen door de lucht
de tast van de goochelaar

draag geen tas
licht bezweren sneeuwvlokken de wind
tot klokken klinken op de tellen die ze dicteren

neem geen foto's
de nasleep kleurt de tochtgaten in je hoofd
zoals een windharp zwaluwzwermen orkestreert

bel niet
blaas een pluimpje in een creoolse dans
verleiden je lippen je ademloos te kijken.

Blijf even staan
tel op zijn minst tot negen
of je trapt in andermans oren
en je schaduw sleepvoet
door ieders zicht achter je aan

in een willoze tango keren jullie de zaal
om en om zoals een wichelaar de nachthemel
in een punttekening wil passen.

Hou het simpel.
De lijst houdt de lijnen bijeen. Wat nog moet komen
knelt zich altijd in een punt aan de horizon.

Tel tot negen en vergeet wat woorden wegen.
In een aanzwellende wolk leest iedereen een ander verhaal.

Weiden rekken zich in het zwijgen van de krekels
over de zomerdag die dreigend tegen het glas ademt.

Het gras heupwiegt als algen. De wolken kloppen schuimkoppen,
het tij in een schelp die haar midden zoekt en door je oor
geluidloze beesten laat rollen.

Zwaluwen spatten op. Uit een druppel bliksemt een stemvork
en de gestolde vlucht gaat zingen zoals ijs.

Een vrouw lonkt je ogen met pluchen briesjes
die ze om haar enkels wrijft.
Je tellen knerpen onder haar dijen
terwijl ze zich strekt in je hoofd
als een zonnebadster.

Ze houdt een raadsel in de lijnen van haar hand.
Haar vingers verontrusten je metaforen
in lussen messcherp langs haar pols.

Bij haar vertrek vindt ze de stilte heruit,
zie je de details waarnaar je zocht: lichte stappen
meten zich met elke omlijsting, een ooghoek vouwt
vluchtlijnen, laat het einde open.

Haar stem verander je om de dag
die zal je het langst bijblijven.

Flor Declercq debuteerde in Het Liegend Konijn. Hij droeg zijn poëzie voor op verschillende podia, waaronder de vijfde Nacht van de Poëzie, het Kunstenfestival Watou en Dichters in de Prinsentuin in Groningen. In 2012 was hij finalist op het Belgisch Kampioenschap Poetryslam. Samen met componist Frank Debruyne creëerde hij de theatrale muziekvoorstelling *Héloïse ... a love story*.